

Nyhetsbrev nr. 4 2019 från KMCH Support Group

Ekerö 16 september

2019

Hej, Namaste och Thashi Delek

Detta nyhetsbrev innehåller i huvudsak reflexioner kring vår resa till skolhemmet i våras. Ni får läsa en längre text av Elisabeth och Mats samt en kort reflexion av Pär. Vi gör vidare reklam för våra två inbokade föredrag i höst samt kommenterar kort den återinförda möjligheten till skatteavdrag för gåvor. Nyheter från skolhemmet, om våra studenter och om Nepal och Humla kommer i nästa nyhetsbrev.

Intryck från vår resa i Nepal av Mats och Elisabet

Mats och jag har under några år pratat om att följa med på en av KMCH:s resor till skolhemmet i Yangar i Humla. Vi har

imponerats av det arbete som supportgruppen gjort, och gör, för att ge barn och ungdomar i Humla möjligheten att gå i skola. Så självklart tackade vi ja, när vi fick frågan om att följa med på resan i mitten av april. Att föreställa sig hur resan skulle bli var inte lätt, men vi fick bra information i mailen från våra reskamrater och från Chembal. När vi, i efterhand, läser Hans nyhetsbrev från början av april känns det mesta så bekant – det var ungefär så vår resa blev. Den 19 april flög vi från Kathmandu till Nepalgunj, där vi bodde hos Candy, på vandrarhemmet Travellers Village. Det blev en god middag och en pratstund ute i trädgården innan vi gick och lade oss. När vi vaknade tidigt nästa morgon var det med en känsla i kroppen av att idag börjar äventyret. Efter frukost åkte vi till flygplatsen. Vädret såg lovande ut, så vi skulle nog komma iväg snart. Och klockan nio var det dags att gå ombord på det lilla propellerplanet. Jag (Elisabet) hade turen att få sitta längst fram, vid fönstret. Det var en fantastisk flygtur! Vi flög över snöklädda toppar, ibland så nära att det kändes som vi skulle kunna nudda dom. Efter en knapp timme var det dags för landning i Simikot. Efter att ha installerat oss på hotell Paradise och druckit lite te gick vi en promenad genom samhället. Där rådde full aktivitet och naturligtvis väckte vi utlänningar ett visst intresse. Bland annat blev vi stoppade av ett par tonårsflickor som ville prata med oss. Efter vårt samtal gick vi vidare, nu med en liten pojke i sällskap, och kom så småningom till ett litet tempel. Där utanför träffade vi även pojkens pappa, som gick med hjälp av kryckor. Tack vare Italos kunskaper i nepali fick vi veta att mannen hade en ryggmärgsskada som behövde opereras, men att han inte hade råd att betala för operationen. Detta är bara ett exempel på den stora fattigdom som råder i Humla.

På vägen tillbaks till hotellet gick Lallo, Jonatan och jag (Elisabet) tillsammans då en av tonårsflickorna som vi träffat tidigare kom fram och undrade om vi ville följa med hem till henne och dricka te. Vi tackade ja och bjöds in i huset, där hon bodde med sina föräldrar

och sin bror. Hon tände eld i den lilla vedspisen, sittandes på golvet och bjöd oss sedan på te. Flickan pratade ganska bra engelska och vi förstod att hon var 18 år, var ateist och att hon inte hade några planer på att ha pojkvän eller gifta sig. Hon ville studera vidare, helst i Katmandu. Hon var också nyfiken på oss och vi hade ett fint samtal.

Hos flickan i Simikot

Matlagning i Kermi

En av höjdpunkterna under vandringarna till och från skolhemmet var måltiderna i Kermi. (Se bild ovan.) Vi övernattade där i två rum i ett privat hem. Det ena rummet var ett bönerum och det andra något slags förråd. Efter flera timmars vandring i värme och strålande sol och bad i en varm källa blev vi lite frusna när temperaturen sjönk och kvällskylan tog vid. Då var det rent magiskt att kliva över den höga tröskeln in till värmen i det stora köket. Det var ganska skumt och rökigt därinne. Det enda ljus som fanns i rummet kom från vedspisen. Vi satte oss på dom mattor som var framlagda på golvet runt den. Vid spisen satt frun i huset och lagade mat till oss. Maten bestod av ris, potatis, grönsaksröra och friterade bröd som vi åt med honung, vilket smakade gudomligt. Under tiden maten blev färdig satt vi och pratade om dagens vandring och vad som väntade oss i morgon. Med hjälp av Chembal ställde vi också lite frågor till paret som bodde i huset. Våra två hästförare satt också med vid måltiden.

Ett av dom mer känslosamma tillfällena var när vi anlände till skolhemmet. Personal och barn hade haft spaning efter oss för att vara förberedda på vår ankomst. När vi svängde runt sista kröken före skolhemmet mötte oss ett välkomnande som vi sent ska glömma. Alla 67 barn och ungdomar stod uppställda på ett led i åldersordning, med dom yngsta först. Dom stämde upp en välkomstsång och allt eftersom vi gick längs välkomstledet fick vi blommor, sjalar (kathas) eller kransar av var och en. Flera hade målat skyltar med texter, som uttryckte tacksamhet till KMCH för möjligheten till ett bättre liv, tack vare att skolgången möjliggörs. Inte ett öga var torrt.

Efter att ha installerat oss i vårt rum, som i vanliga fall fungerade som bönerum, och på fredagar och lördagar även som TV-rum, var det dags för den stora välkomstshowen. Man bredde ut en stor presenning på marken och byggde upp bänkar runt om. Därefter presenterade en i personalen det ena sång- och dansnumret efter det andra. Vi fick även höra några dikter. Några av barnen var klädda i vackra folkdräkter. Även vi gäster gjorde ett litet framträdande genom att sjunga "En kulen natt." På en av bänkarna satt Chembal tillsammans med sina föräldrar, som vandrat hit för att vara med och välkomna oss.

En dag besökte vi skolan och klostret i grannbyn Yalbang. Vi följde med eleverna från skolhemmet på morgonen. Skoldagen började med uppställning på skolgården. Alla skolans elever ställde sig på

led och hade morgongymnastik. Dom sjöng också en del sånger, innan dom marscherade till sina klassrum. Vi i KMCH-gruppen träffade rektorn och några lärare, för att bland annat diskutera framtida möjligheter att studera även år tolv på skolan, samt kvaliteten på undervisningen, bland annat engelskan. Vi fick också möjlighet att besöka några lektioner i dom högre årskurserna. 30 stycken tätt sittande tonåringar lyssnade intensivt på läraren. Imponerande. När vi kom bröts undervisningen för att eleverna skulle kunna prata med oss. Vi förstår varför skolan är en av landets bästa, med sådana ambitiösa elever och engagerade lärare.

Efter ett kort besök på hälsokliniken i närheten, promenerade vi till klostret där allting började. Chembal och Hans berättade att "innanför det där fönstret satt vi och drack te för 20 år sedan". Att höra berättelsen om detta, deras första möte som några år senare ledde till att KMCH bildades, var fascinerande och imponerande.

En av dagarna på skolhemmet blev vi bjudna på lunch hemma hos Chembals föräldrar. Dom bor i ett äldreboende; en samling hus som ligger i slutningen i närheten av byn Yangar. Barnen och andra släktingar hjälper dom att klara vardagen. När vi kom fram välkomnades vi av Chembals mamma, pappa och deras sonhustru, som i vanliga fall arbetar på skolhemmet. i Yangar. Huset bestod av kök och ett rum. I rummet satt vi på tjocka mattor på golvet runt ett lågt bord.

Dessa trevliga och generösa människor bjöd på god mat och dryck och på sig själva. Som när dom berättade om när dom för många år sedan sett spår av en Yeti och om hur man ser skillnad på en han-yeti och en hon-yeti. Vi fick också lära oss hur vi ska bete oss om vi någon gång får möta en Yeti. Fantastiskt! Vi ställde många frågor och Chembal fungerade jättebra i rollen som tolk. Efter en otroligt fascinerande stund begav vi oss upp mot skolhemmet igen.

Från att vi anlände till skolhemmet och tills vi gick därifrån kände vi oss så välkomna. Till en början var en del av barnen lite blyga och avvaktande, men detta gick snabbt över. Jonatan, ungdomen i vårt sällskap, bidrog mycket till detta. Han busade med barnen, hela tiden med kameran i beredskap och visade sedan bilderna för dom förtjusta barnen.

Dom äldre flickorna sökte sig nästan på en gång till mig (Elisabet), eftersom jag var den enda kvinnan i sällskapet. Flera av flickorna var duktiga på engelska och översatte åt dom som inte kunde eller vågade prata engelska. Naturligtvis var dom nyfikna på mig; om jag var gift och hade barn, vad jag jobbade med och så vidare. Jag fick också frågor om Sverige, om politik och väder. Och jag ställde mina frågor; om hur dom trivdes på skolhemmet och på skolan, om framtidsplaner och drömmar.

Alla ville studera vidare och deras drömmar visade ofta på en önskan om att arbeta med att hjälpa andra människor. Jag blev verkligen fascinerad av hur mycket värme och trygghet dom

utstrålade. Och sådan glädje! En av kvällarna fick jag en ny frisyr, med små flätor och blommor, en annan kväll en teckning av två fåglar, tillägnad Mats och mig. Och så kom den sista kvällen, då dom bad om ett långt samtal med mig. Vi trängde ihop oss i den övre våningen av våningssängen, pratade och skrattade. Så fint vi hade det då och så vemodigt det kändes att behöva skiljas från dom och dom andra barnen några timmar senare.

Följande morgon tog vi några gruppbilder av oss alla, innan barnen och personalen ställde sig på rad, precis som dagen då vi anlände till skolhemmet. Vi fick även denna gång blommor, kransar och kathas, innan vi började vår vandring tillbaka. Så länge vi kunde se och höra varandra genljöd luften av orden "tjena, tjena", som Jonatan lärt barnen säga och "bye bye" (det betydde enligt en av dom stora flickorna att vi skulle ses igen). Det var ett väldigt känslofyllt avsked.

Vi beskriver här några upplevelser som särskilt fastnat i våra minnen. Det finns så mycket mer att berätta om; styrelsemötet med Chembal och hans bror Lakpa om året som varit, genomförda projekt och planer för den närmaste framtiden, intervjuerna Pär gjorde med några av barnen på skolhemmet, möten med andra organisationer med syfte att söka samarbete eller pengar med mera. Så imponerande att få uppleva ett mycket väl fungerande biståndsprojekt, där vi med egna ögon kan konstatera att pengarna som satsas gör skillnad för så många. Det som också imponerar är ungdomarnas medvetenhet om att dessa insatser verkligen ger dom chansen till ett bättre liv. Därför har också så många av ungdomarna höga ambitioner och är fokuserade på sina studier.

Vårens resa; Pär reflekterar

Det är fjärde gången jag går stigen från Simikot mot Yangar och våra barn. Lika vackert varje gång. Lite extra den här gången då det är vår med späd grönska och svällande knoppar. För bara nån vecka sen låg snön. Förväntan. Vad har hänt sen sist? Är barnen lika glada? Är det som vi skickat pengar till gjort? Väl framme: Barnen är fler och glada! Den nya övervåningen är klar!

Papperskorgarna är på plats! Allt är så välordnat och normalt så jag nästan glömmer hur svårt och komplicerat vårt projekt är.

Förra sommaren tog vattnet slut! Vår källa sinade, troligen på grund av att det varmare klimatet leder till snöfattigare vintrar, det kom bara droppvis ur de nya kranarna och barnen fick lov att bära vatten från bäcken långt bort. Och gå dit för att tvätta. Nu rinner vattnet igen! Tack vare samarbete med byn och myndigheterna, skickligt förhandlande av vår föreståndare Lakpa och pengar från oss, kommer nu tillräckligt med vatten via en nio kilometer lång

ledning, vår gamla stora tank och en ny, mindre, tank som myndigheterna kostat på. Det nödvändiga vattnet är säkrat! Under tiden vi är där, bestämmer vi att två duschrum och en ny toalett ska byggas i sommar. Säkert färdiga när jag kommer dit nästa gång. Att vi kan!

Föredrag om KMCH

Ekebyhovs Slott söndagen den 27 oktober kl.14 och i Rämshyttans bygdegård i Borlänge kommun lördagen den 16 november.

Boka gärna dessa datum om ni är i närheten.

Skattereduktion för gåva.

I våras beslutade regeringen att återinföra skattereduktion för gåvor. Den gällde senast under perioden 2013-2015. KMCH SG blev godkänd gåvomottagare den 3 april 2014. Villkoren är i princip desamma som under den perioden d.v.s. att gåvor från privatpersoner på mellan 2000 och 6000 kr/år till godkända gåvomottagare ger en skatterabatt på 25 %.

För att bli godkänd gåvomottagare krävs ett godkännande av skatteverket, vilket bl.a. kräver att föreningen anlitar en auktoriserad revisor. Förra gången deltog vi och anlidade en auktoriserad revisor. Denna extrakostnad sparade vi in så snart som skatterabatten upphörde.

Om vi bestämmer oss för att bli godkänd gåvomottagare även denna gång kan vi bli det först efter bokslutet våren 2020. Förra gången fick vi extra stöd för den merkostnad som vi hade för att bli godkänd gåvomottagare. Att anlita en auktoriserad revisor kommer menligt att påverka vårt nettobelopp från bidragen från privatpersoner. Hur vi skall ställa oss till detta kommer att diskuteras på kommande styrelsemöte.

Förnya medlemskapet eller bli ny medlem i KMCH Support Group.

Vi ser gärna att fler av våra givare även blir medlemmar i föreningen. Det kostar 100 kronor. Betalning kan ske separat eller tillsammans med en gåva, men glöm då inte att meddela att Ni önskar bli medlem. Ange gärna även eventuell e-postadress. **Betala på vårt bankgiro 5604-4019 eller "swisha" på 123 412 5191.**

Hälsningar

från

KMCH Support Group

genom
Hans

Vill du inte längre ha våra utskick? [Avbeställ här >>](#)

Org.nr. 802437-1810 Bankgiro: 5604-4019 Swishnr.: 123 412 51 91KMCH Support
Group www.kmchumla.se E-mail: info@kmchumla.se